

— Нашитѣ отстѣпватъ, нашитѣ бѣгатъ! се зачуха гласове.

Азъ погледнахъ по направление къмъ шосето и казармитѣ и останахъ смаянъ. Наистина, тамъ имаше една бъркотия, едно безпорядочно бѣгание. Такава сцена азъ глѣдахъ при отстѣпленieto ни при Стара-Загора.

Трѣбва ли да казвамъ, че това обстоятелство произведе на опълченцитѣ потрѣсающе впечатление?

На бързо азъ извадихъ бинокля си и разглѣдахъ бѣгающата тълпа, която се оказа войници отъ орловския и брянски полкове. Нѣкои отъ тѣхъ бѣгаха безъ пушки. Турцитѣ, обаче, се не виждаха. Когато свѣхъ бинокля отъ очитѣ си и погледнахъ на позицията, видѣхъ една картина, която отведнѣжъ не можахъ да си разясня. Опълченци отъ 3-я и 5-а дружини грабнали пушки и торби, бържи се бѣха опѣтили къмъ шосето, — пѣтя за отстѣпленieto. Между тѣхъ, имаше опълченци и отъ моята рота. Штабсъ-ротмистръ Чиляевъ, като забѣлѣзалъ отстѣпленieto на казанитѣ опълченци, извикалъ имъ да се спрѣтъ.

— Това не сѣ Турци, извикахъ и азъ за да успокоя опълченцитѣ и да върна ония, които едва бѣха направили по нѣколко крачки за къмъ шосето. Наши — орловци и брянци отиватъ на помощъ на крѣглата и полукрѣглата батареи, свѣршихъ азъ.

За честъ на опълченцитѣ трѣбва да кажа, че това отстѣпление не бѣше общо; отстѣпваха отдѣлни личности? А гдѣ нѣма такива впечатлителни натури? Толкося повече, че нервитѣ на войнитѣ бѣха натѣгнати до такава степенъ отъ тридневното сражение и безспрѣстаннитѣ атаки, щото сѣ една дума чловѣкъ можеше да ги поведе, както се казва, въ огънь и вода, и наопаки сѣ едно само: „бѣгайте, че Турцитѣ“ между тѣхъ можаха да се намѣрятъ, както и сѣ случая, личности, които, подъ влиянието на настроението, да се пуснатъ да бѣгатъ. Но за такива личности стигаше една началническа дума, па даже и другарска, за да ги спре. Ето единъ примѣръ: